

Chương 88: Gặp Gỡ Cha Của Harriet

(Số từ: 3270)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

11:14 AM 03/08/2025

Tôi đã biết người đến gặp mình là ai.

Cha của Harriet, Đại Công tước Saint-Owan.

Không lẽ quý ông đó lại sốt ruột đến mức ngay ngày hôm sau đã phải đến Temple ngay lập tức?

Ông Epinhauser nói rằng tôi có thể tự quyết định có đồng ý gặp mặt người này hay không, vì họ không phải là cha mẹ của tôi, nhưng tôi lại không phải là kẻ dững cảm đến mức dám từ chối gặp một người như Đại Công tước.

Dù sao thì tôi vẫn yếu thế trước kẻ mạnh.

Tôi đi đến sảnh chính của ký túc xá Lóp Royal ở Temple. Ông Epinhauser dẫn tôi đến phòng tiếp khách rồi biến mất. Ông ta nói đây là phòng tiếp khách nhưng nó hoàn toàn khác với những gì tôi biết từ thời còn trong quân đội. Nó chỉ là một phòng lễ tân nhiều màu sắc.

"Cậu là Reinhardt?"

"Vâng, vâng."

Ông ta là một quý ông trung niên mặc bộ vest đen, đội chiếc mũ phớt đen, cầm một cây gậy màu xám và để một bộ râu sành điệu. Thay vì một pháp sư, ông ta trông giống một quý tộc bình thường, chín chu.

"Rất vinh dự được gặp ngài, Đại Công tước."

Tôi không biết nghi thức chào hỏi quý tộc, nên đành dùng đại câu đó.

"Ngồi đi."

"Vâng."

Tôi ngồi đối diện với Đại Công tước. Ông ta thậm chí không cần làm một cử chỉ nào mà một tách trà đã tự động bay về phía tôi và từ từ được rót đầy trà đen.

Nhìn kiểu gì thì ma pháp cũng tiện lợi thật.

Ông ta không nói gì khác với tôi, nên tôi chỉ ngồi đó trong khi ông ta cứ nhìn chăm chăm vào tôi.

Không lẽ ông ta đang nghĩ rằng mình quá tốt bụng khi cho phép tôi được ngồi đối diện như vậy sao?

"Ta nghe nói cậu đã hướng dẫn Harriet. Chuyện đó là thật sao?"

"Vâng."

Ông ta thẳng thừng và đi thẳng vào vấn đề. Điều đó khá thô lỗ, nhưng lại tốt cho tôi.

Bởi vì ông ta là một người quyền lực nên tôi không muốn phải đối phó với ông ta trong một khoảng thời gian dài. Ông ta khá lạnh lùng nhưng không quá hung hăng.

Tôi đã nghĩ ông ta sẽ ghét tôi ra mặt, nhưng ông ta lại không thể hiện bất kỳ dấu hiệu nào cho thấy điều đó. Cho đến giờ.

"Tại sao cậu lại làm thế?"

"Cậu ấy nói rằng không muốn nghỉ học, nên tôi chỉ đưa ra ý kiến của mình về những gì cậu ấy nên làm để đạt được điều đó."

"Harriet đã tự mình nhờ cậu giúp đỡ sao?"

"Vâng."

Tất nhiên, tôi cũng đã nói với Harriet rằng tôi không muốn cô ấy nghỉ học, nhưng cuối cùng, chính cô ấy là người đã hỏi tôi phải làm thế nào để tránh phải nghỉ học, nên tôi không nói dối.

"Hmm... Thì ra là vậy. Chuyện này cũng đã kết thúc mà không gây ra thêm thiệt hại nào, nên ta nghĩ việc giữ Harriet ở lại Temple sẽ không có hại."

Ngoài ra còn có yêu cầu của Bertus, nên điều này không thể bị phớt lờ. Đại Công tước Saint-Owan dường như đã từ bỏ ý định ép Harriet nghỉ học. Nhưng tại sao ông ta lại muốn gặp tôi? Có

phải ông ta chỉ tò mò về danh tính của kẻ đã dám thao túng con gái mình?

"Nhưng Harriet sẽ không làm chuyện đó."

".....Sao cơ?"

Trước câu hỏi của tôi, Đại Công tước chỉ nhìn tôi.

"Harriet sẽ không bao giờ hỏi ý kiến một đứa trẻ có xuất thân thấp kém như cậu."

Đại Công tước Saint-Owan nhìn chăm chăm vào tôi sau khi nói xong những gì mình muốn nói. Tại sao ông ta đột nhiên lại giờ trò thế này?

"Có thể đúng là như vậy, nhưng cậu ấy đã hỏi tôi."

"Hmm... Reinhardt, ta không có ý xúc phạm xuất thân khiêm tốn của cậu."

Đại Công tước Saint-Owan đặt cây gậy lên đùi và đan hai tay vào nhau.

"Harriet sẽ không muốn nói chuyện với một người có xuất thân khiêm tốn. Vì vậy, tất nhiên, Harriet sẽ không muốn nói chuyện với cậu, dựa trên xuất thân của cậu... Ôi... Con bé đã thực sự hỏi ý kiến của cậu, và thậm chí còn chấp nhận nó."

Harriet là một người không muốn giao du với dân thường, vì cô ấy nghĩ họ bẩn thỉu. Cô ấy có ý kiến như vậy vì đã sống trong sự

say sưa với một cảm giác thương đấng nào đó. Vì vậy, cô ấy có xu hướng khinh thường bất cứ ai mà cô ấy cho là không phù hợp để ở bên cạnh mình.

"Vậy, Harriet thích cậu hay gì đó? Hay là cậu thích con bé?"

"Tôi, tôi không biết về phía cậu ấy, nhưng đó sẽ không phải là trường hợp của tôi!"

Ông ta đang làm cái quái gì vậy?!

"Cậu không thích con bé sao? Sao lại có thể như thế được? Cậu có vấn đề gì về thị lực à...?"

'Làm sao cậu có thể không có thiện cảm với con gái ta!', đó là cách Đại Công tước đang nhìn tôi. Ông ta chắc chắn đã rất ngạc nhiên.

Chuyện gì đã xảy ra với sự thay đổi đột ngột của ông vậy?

Ông ta chỉ là một kẻ hoàn toàn điên cuồng vì con gái mình thôi mà!.

Và rồi.

-Bang!

"C-cha! Cha đang nói cái gì vậyyyy!"

Harriet, với khuôn mặt đỏ như cà chua, xông vào phòng tiếp khách.

Hiền nhiên là đã nghe lén từ bên ngoài, khuôn mặt cô hoàn toàn nhẵn nhụi lại.

Sau đó cô chỉ tay ra cửa.

"R-ra ngoài! Cậu, ra ngoài! Đợi ở đó!"

"Đợi! Đợi một chút! Làm ơn đợi đã, Reinhardt! Hãy nói chuyện thêm chút nữa!"

"Ch, cha ồn ào quá! Cha, làm ơn im lặng đi!"

Tôi rời khỏi phòng tiếp khách, bỏ lại Đại Công tước, pháp sư mạnh nhất lục địa, và con gái của ông ta.

-Con xấu hổ chết đi được! Sao cha lại phải đến đây?! Tại sao cha lại hỏi cậu ta như vậy?!

-K-không... Con gái cưng. Ý của ta là...

-Con không quan tâm! Ra ngoài! Đừng ở đây nữa! Con đã bảo cha đừng đến rồi mà!

-Ta chỉ muốn biết con thích ai thôi, với tư cách là một người cha...!

-Aaaaaaaa! Aa! Aa! Aaa! Đừng nói gì nữa! Cứ im lặng đi! Aa! Aaa!

Tôi có thể nghe thấy tiếng hét của Harriet từ trong phòng và tiếng Đại Công tước Saint-Owan lắp bắp, không biết phải làm gì.

.....Tôi đã khá ngu ngốc khi lo lắng mình sẽ bị tổn thương, tôi đoán vậy.

Cô lớn lên dưới sự nuôi dạy của một người cha như vậy, nên không có gì lạ khi cô lại trở nên như thế.

“Hàa...”

-Con ghét cha! Con ghét cha chết đi được! Cha thật phiền phức!

-K-không! Ta làm tất cả những điều này chỉ vì con...!

-Con không quan tâmmmmm!

Cứ như vậy, tôi cũng biết được Harriet thường nói chuyện với cha mình như thế nào.

Nếu cô cư xử như thế, thì rõ ràng là cô đã diễn theo kịch bản đúng không?

Tôi không muốn dính líu đến hai người này nữa, nên tôi đã bỏ chạy.

May mắn thay, Đại Công tước đã không tìm tôi sau đó, nhờ vào lời răn đe của Harriet.

Tất nhiên, tôi không thực sự chắc chắn liệu Harriet có đuổi Đại Công tước đi hay không, nhưng sau một thời gian, cô đã đến gõ cửa phòng tôi, với khuôn mặt hoàn toàn đỏ bừng.

"T-tôi không phải là như vậy! Cậu biết mà phải không?"

Ngay khi nhìn thấy tôi, cô đã hét lên như vậy.

"Cậu đang nói về cái gì vậy?"

“Cha tôi đã hiểu lầm!”

Tôi tin rằng cô đang nói về điều mà cha cô đã hỏi tôi. Về việc tôi có thích cô hay không. Đó là lý do tại sao khuôn mặt cô đỏ bừng và cô lo lắng.

Điều đó càng khiến tôi muốn trêu chọc cô hơn nữa.

"Hả...? Cậu không thích tôi à?"

"Cá, cái gì?!"

Khi tôi ném một quả bóng thẳng, khuôn mặt cô gái đó càng đỏ hơn nữa.

"T-tôi! T-tại sao tôi lại thích cậu...? Tôi thậm chí còn không thích vẻ ngoài của cậu! Đ-đừng nói những điều vô nghĩa nữa! Tại sao tôi lại thích một tên ăn mày thấp hèn như cậu? Đừng có mà lộ bịch!"

Harriet giậm chân như thể cô thậm chí không muốn tưởng tượng ra điều đó.

"Hay là không. Tại sao cậu lại giận dữ đến vậy? Cậu trông như một người sắp đâm ai đó thế."

Sau khi nói xong, tôi mỉm cười đóng cửa lại.

-Này! Này! Reinhardt! Mở cửa ra!

-Keng, Keng, Keng, Keng!

-Tôi sẽ không đâm cậu đâu! Tôi thật sự sẽ không đâm cậu đâu! Mở cửa ra, đồ khốn!

Không đời nào.

Tôi đã không mở cửa, vì sợ mất mạng.

Sau khi Harriet rời đi, kiệt sức vì cơn thịnh nộ của mình, tôi ngồi xuống trước bàn học.

Hiện tại tôi có 6130 Điểm Thành Tích. Nếu tôi làm một tài năng nữa nở rộ, tôi sẽ còn lại 4000 điểm. Nếu giả định của tôi rằng số

điểm cần thiết để có được tài năng sẽ tăng gấp đôi mỗi khi tôi mua là đúng, thì hiện tại tôi có đủ để thêm 2 tài năng nữa.

Tuy nhiên, dựa trên những kinh nghiệm trong quá khứ, sẽ không phải là một ý kiến tồi nếu để lại một số điểm phòng trường hợp khẩn cấp. Nếu tôi sử dụng chức năng Viết Lại trong những trường hợp như vậy, tôi có thể thoát ra khỏi một cuộc khủng hoảng. Chi tiêu quá nhiều vào lúc này, có vẻ là một lựa chọn tồi.

Sau khi suy nghĩ xem mình nên phát triển loại tài năng nào tiếp theo, tôi đã thu hẹp lại.

Quyết định này cũng sẽ quyết định con đường tương lai của tôi.

[Độ Nhạy Mana – 2000 Điểm]

[Thao Túng Mana – 2000 Điểm]

Hai tài năng này là cần thiết để trở thành bậc thầy trong lĩnh vực chiến đấu, và cũng là tài năng cần thiết cho một pháp sư.

Chúng là nền tảng cho mọi thứ liên quan đến Ma Lực.

Trong trường hợp của pháp sư, chúng là cần thiết để tạo ra ma pháp và di chuyển Ma Lực, còn trong trường hợp của bậc thầy chiến đấu, chúng là cần thiết để Cường Thể Ma Lực.

Dù sao thì cả hai đều là những tài năng có nhiều công dụng, nên có chúng sẽ tốt hơn nhiều so với không có. Vì tôi có Ellen huấn

luyện tôi kiếm thuật, nên tôi không nghĩ là cần thiết phải mua một tài năng trong lĩnh vực đó.

Cả hai đều là tài năng cần thiết, nhưng tôi cần Độ Nhảy Mana trước. Đó là một loại tài năng góp phần vào sự phát triển của Ma Lực, và ở cấp độ hiện tại của tôi, việc tăng lượng Ma Lực dự trữ quan trọng hơn là có thể điều khiển nó.

[Bạn đã tiêu 2000 Điểm Thành Tích.]

Với điều đó, tôi đã có hai tài năng.

Tự Âm Thị và Độ Nhảy Mana.

Số điểm còn lại của tôi là 4130. Đúng như tôi dự đoán, tôi sẽ cần 4000 điểm để có được tài năng thứ ba.

Tôi đã kiểm chế không vội vàng tiêu số điểm còn lại. Ngay từ đầu, Thao Tung Mana không phải là thứ họ đã dạy, nên việc có được nó trước sẽ vô dụng.

Tôi quyết định hoãn quyết định có nên có tài năng thứ ba hay không cho đến sau kỳ thi giữa kỳ.

Tất nhiên, tôi không có lý do gì để đạt kết quả tốt trong các kỳ thi.

Tuy nhiên, tôi cũng không có lý do gì để đạt kết quả kém trong hầu hết các lớp học.

Nếu tôi thực sự tập trung vào kỳ thi giữa kỳ, tôi sẽ chỉ làm vậy để kiếm Điểm Thành Tích, chứ không phải để đạt điểm cao.

[Đạt top 10 trong kỳ thi giữa kỳ – 3000 Điểm]

Thử thách liên quan đến kỳ thi giữa kỳ mà tôi đã thấy khi kiểm tra lần cuối vẫn còn đó. Điều này không chỉ nói về trong lớp của tôi, không, nó có nghĩa là tôi phải đạt top 10 trong toàn bộ khối năm nhất của cao trung Temple, nơi có khoảng 10.000 học viên. Ngay cả khi tôi thông minh hơn hầu hết các đứa trẻ, thì điều này rõ ràng là rất khó để làm được.

Ngoài ra, hai thử thách liên quan đến kỳ thi giữa kỳ đã được thêm vào sau khi các thử thách được cập nhật.

[Gian lận trong kỳ thi giữa kỳ và bị bắt – 500 Điểm]

[Đạt hạng kém trong kỳ thi giữa kỳ – 1000 Điểm]

"....."

Nếu tôi xếp hạng cuối cùng trong số 10.000 người, tôi sẽ nhận được một nghìn điểm.

Tôi sẽ tự động đạt hạng thấp nhất sau khi bị bắt quả tang gian lận, nên tôi sẽ nhận được 1.500 Điểm.

Cả hai đều rất dễ làm. Nếu tôi cố tình đạt 0 điểm, theo nghĩa đen là không có gì có thể sai. Nó dễ dàng hơn rất nhiều so với việc lọt vào top 10.

Tên khôn đó cố tình làm điều này phải không?

Ta sẽ cho người thấy.

Ta sẽ lọt vào top 10.

Tối hôm đó. Trong phòng ăn.

Buổi tập luyện buổi tối của tôi đã kết thúc, nhưng tôi vẫn ăn một vài món ăn nhẹ buổi tối với Ellen như thường lệ.

Thực đơn hôm nay là cơm chiên.

Ellen đã làm nó.

Những đứa trẻ như cô được cho là giỏi nấu ăn nhỉ? Cô thậm chí không cần lời khuyên của tôi nữa và có thể tự mình làm mọi thứ đúng không?

Sau một thời gian nữa, tài nấu ăn của tôi thậm chí sẽ không thể so sánh với cô phải không?

".....Cậu nói, cậu sẽ không học."

"Có một số việc mà người ta chỉ nên làm thôi."

Khi tôi nói với cô rằng tôi sẽ học cho đến kỳ thi giữa kỳ và sẽ tạm nghỉ tập luyện, Ellen chỉ gật đầu trong khi nhét cơm chiên vào miệng. Mục tiêu của tôi là lọt vào top 10 của kỳ thi tổng hợp. Các môn học của từng giáo sư không tính vào bảng xếp hạng cụ thể đó.

Vì vậy, những gì tôi cần học chỉ là những gì chúng tôi đã học trong các lớp học chung.

"Tôi nghĩ cậu sẽ học tốt."

".....Sao lại đột ngột như vậy?"

Cô vừa khen tôi mà không hề do dự chút nào sao? Điều đó khiến tôi bất ngờ.

Sau đó Ellen bình tĩnh nói với tôi một điều khá ngạc nhiên.

"Vâng, cậu thông minh."

Tôi thực sự không biết cô gái đó đang nghĩ gì. Chuyện này là sao vậy? Tất nhiên, tôi có thể nghĩ như vậy vì những lời cô thường dùng với tôi.

"Ồ... Cảm ơn nhé."

Ừm, phải. Cảm giác khá tốt.

Tôi cũng cảm thấy như mình đã thua cuộc sau khi vui mừng vì được một học sinh cao trung khen là thông minh.

Hơn nữa, cô có lẽ cũng thông minh hơn tôi rất nhiều.

"Này, vậy cậu có muốn học cùng tôi không?"

"Không."

Tất nhiên, Ellen sẽ từ chối yêu cầu của tôi về việc lợi dụng trí thông minh của cô nàng.

Dù sao thì tôi cũng có một mục tiêu ngắn hạn mới.

Đó là nhồi nhét.

Ngay cả khi họ chỉ là học viên năm nhất, liệu tôi có thể đánh bại 10.000 học viên và lọt vào top 10 không?

Tôi sẽ thấy câu trả lời cho câu hỏi đó vào thứ Hai và thứ Năm tới trong các lớp học chung của chúng tôi. Các lớp học của các giáo sư khác cũng sẽ tổ chức đánh giá giữa kỳ vào tuần tới, nhưng tôi không chú ý nhiều đến những lớp đó.

Tôi có thể tự học, và khá tự tin rằng mình sẽ đạt được một thứ hạng cao. Tuy nhiên, tôi phải đạt được kết quả tốt nhất, chứ không chỉ là khá tốt.

Kỳ thi giữa kỳ đã diễn ra như thế nào trong bản gốc nhỉ?

Đó là một trong những phần được cho là để thể hiện sự cải thiện vượt bậc của Ludwig.

Không phải có cái kiểu nhân vật chính lỗi thời thường thấy đó sao? Nhân vật chính tràn đầy năng lượng với ý thức công lý mạnh mẽ, nhưng lại khá ngốc nghếch.

Vì vậy, ngay cả khi Ludwig học rất chăm chỉ, cậu ta vẫn sẽ đứng cuối bảng xếp hạng. Tất nhiên, sau khi cậu ta học cùng với một chàng trai tên Louis Ankton của Lớp B, điểm số của cậu ta dần dần được cải thiện.

Về mặt trí tuệ, Louis Ankton là người thông minh nhất trong số các học viên năm nhất của Lớp Royal.

Tất nhiên, gã đó cực kỳ ích kỷ và là một mọt sách. Cậu ta cũng là một người nhanh chóng bỏ chạy. Cậu ta không phải là một người xấu, nhưng cậu ta là kiểu người mà tôi rất thích cốc đầu 100 cái, bởi vì cậu ta quá phiền phức. Trên thực tế, có lẽ chính Louis Ankton là người đã đi mách lẻo với giáo viên về cuộc ẩu đả giữa Cayer và tôi trong phòng thay đồ vào ngày đầu tiên tôi ở Temple.

Chỉ sau khi Ludwig giúp đỡ và chăm sóc gã đó, cậu ta mới mở lòng với người khác và giúp đỡ. Chuyện đó lẽ ra phải diễn ra ngay khi họ vào năm hai.

Ellen hoàn toàn không có ý định học, trong khi tôi đang cố gắng hết sức để lọt vào top 10 nếu có thể.

Đó là kết luận.

"Này."

Tôi thứ năm.

"Hả?... Ừm? Cậu gọi tôi à?"

Tôi gọi Louis Ankton, người đang trên đường trở về sau các lớp học chung.

"Ngoài cậu ra còn ai khác nữa hả?"

Tôi đến gần Louis, người đang run rẩy vì một dạng sợ hãi nào đó, và đặt tay lên vai cậu ta.

"Tôi có một câu hỏi cho cậu."

"Ừm... Hả? C-cậu muốn hỏi gì?"

Nếu tôi học cùng với tên khốn đó, cơ hội lọt vào top 10 của tôi sẽ rất cao. Việc tôi, một người khá khét tiếng trong số các học viên năm nhất, nói chuyện với cậu ta đã khiến Louis tái mặt.

"Này, tôi có đánh cậu đâu? Sao cậu lại hành động như vậy?"

Khi tôi cười lớn, khuôn mặt của cậu ta càng trở nên tái mét hơn.

Con đường của một kẻ du côn thực sự tốt một cách đáng ngạc nhiên.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

THẤY HAY CÁC BẠN CÓ THỂ ỦNG HỘ TÔI QUA:

BIDV | **VietQR**

NGUYEN TIEN LUC
6910814828
BIDV - CN DONG THAP PGD MY THO

Nguyễn Tiến Lực
SĐT: *****550

QR Nhận Tiền

Nhận tiền từ mọi Ngân hàng và Ví điện tử

mo mo | **VietQR** |

Thanks For Reading